

Κανάτα πίνει τὴν αὐγή, μπότσα τὸ μεσημέρι
καὶ τὸ ἡλιοβασιλεμα στραγγάει τὸ βαγέτι
Πελοπν. || Καὶ μεταφ. ἐπὶ παντὸς προσώπου ἀγαπημένου
Ἰων. (Ἐρυθρ.): Ἄσμ.

Κοιμήσ', ἀστρί, κοιμήσ', αὐγή, κοιμήσου, νῆδ φεγγάρι,
κοιμήσου, χαδεμένο μου, ποῦ δὲ σοῦ λείπει χάρι.

Συνών. ἀνατολή 1 β, ἀναχάρασμα 2, χάραμα, χα-
ραυγή. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ τὴν αὐγὴν σύνηθ. καὶ
Πόντ. (Οἶν.): Σηκώθηκα αὐγή. Ξυπνῶ αὐγὴ αὐγὴ (λίαν πρωὶ)
σύνηθ. Αὐγὴν αὐγὴν ἐσηκώθη Οἶν. Σηκώθηκα βαθέα αὐγὴ
(λίαν πρωὶ) Μέγαρ. || Ἄσμ.

Βαθειὰν αὐγὴν σηκώνεται, | σπουδακτικὰ μισ-σεύγει

Κάρπ. Συνών. αὐγίτσα 2. 2) Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ
γλώσσῃ, ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Θήρ.: Ἡσημάναν οἱ
αὐγές (ἡσημάναν = ἐσήμαναν). Συνών. αὐγικὸ 1, αὐ-
γινὸς 3. 3) Ἡ ἐπιούσα αὐγή, ἡ προσεχὴς πρωία, ἡ
αὐριον πολλαχ.: Θὰ φύγω τὴν αὐγὴ Πελοπν. Τὴν αὐγὴ ὡς
τοῖς δέκα ἡ ὥρα θὰ ῥθω Πελοπν. (Χατζ.) Νὰ μὴ σ' εὔρη
ἡ αὐγὴ, δαιμόνιο! (ἀρά) Πελοπν. (Οἶν.) Νὰ μὴ μ' εὔρη ἡ
αὐγὴ! (ὄρκος) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Φρ. Τὴν αὐγὴ (αὔ-
ριον) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τὴν εὔρη Καππ. || Ποίημ.

Βαρέν' ἡ ἀρρώστια ἀποβραδὺς καὶ τὴν αὐγὴ ἐλαφρώνει.
ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 126. β) Συνεκδ. ἡ ἡμέρα ΔΣολομ.
15: Ποίημ.

Ἦταν τόσοι! πλέον τὸ βόλι | εἰς τ' ἀφτιά δὲν τοὺς λαλεῖ,
ὅλοι χάμου ἐκείτοντ' ὅλοι | εἰς τὴν τέταρτην αὐγὴ

(μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας). Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὁμ. Φ
155 «ἦδε δέ μοι νῦν | ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλή-
λουθα» καὶ Νικάνδρ. Θηραΐζ. 275 «ἐννέα αὐγὰς ἡλείου».

4) Ὁ ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας χρόνος
Ζάκ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡουχ. «ἡὼς... ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς
μέχρι μεσημβρίας χρόνος». 5) Ἡ ἀνατολὴ ὡς σημεῖον
τοῦ ὀρίζοντος Κρήτ.: Κοιτάζει 'ς τὴν αὐγὴ (εἶναι ἐστραμ-
μένος πρὸς ἀνατολὰς).

αὐγιάριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά-
ριν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 172 κέξ.

1) Πᾶν ὅ,τι λευκάζει. Συνών. αὐγός, δι' ὃ ἰδ. αὐ-
γός. 2) Τὸ εὐχερῶς διὰ τῆς πλύσεως καθαιρόμενον.

αὐγίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ.
Σινώπ. Χαλδ.)

Τὸ μεσν. αὐγίζω. Ἰδ. Κίνναμ. 205, 19 (ἐκδ. Βόννης)
«ἐσθῆς... ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθραξιν, ἠγύζετο δὲ μαργά-
ροις».

1) Πλύνω, καθαρίζω Πόντ. (Κερασ.) Καὶ ἀμτβ. λευ-
καίνομαι, καθαίρομαι, στίλβω ἐνθ' ἄν.: Εὔγισαν τὰ λώ-
ματα Τραπ. Χαλδ. Τὸ καμίσι σου ἠγύισε Οἶν. Τὰ λώματα
θέλ'νε πολλὰ σαπών' νὰ αὐγίζ'νε Κοτύωρ. || Φρ. Πλυμένος
κι αὐγισμένος (καθαρώτατος) Ἀμισ. Συνών. ἀσπρί-
ζω Β 2, ἀσπροβολῶ, ἀσπρολογῶ. 2) Ἀπροσ.
ἀρχίζει ἡ αὐγὴ, ὑποφώσκει Πόντ. (Ὁφ. Σινώπ. Τραπ.):
'Ακόμηνο οὐτδ' εὔγισε Ὁφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐγάζω 3.

αὐγικὸ τό, Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. αὐγικὸς < αὐγὴ.

1) Ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Εἶναι
θρήσκα καὶ δὲν ἀφίνει αὐγικὸ γι' αὐγικὸ ποῦ νὰ μὴ δηγαίνῃ
Κρήτ. Πάμε 'ς τ' αὐγικὸ νὰ διαβάσω τὸν ἐξάραλμο Σίφν.
Συνών. αὐγὴ 2, αὐγινὸς 3. 2) Πληθ., ἡ ἐσπερινὴ ἀ-
κολουθία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος Κρήτ. Συνών. νυμ-
φεῖος. 3) Εἶδος μελωδίας ἄδομένης τὰς πρωινὰς ὥ-
ρας Σίφν. Συνών. τραγοῦδι τῆς αὐγῆς.

αὐγινὸς ἐπίθ. πολλαχ. βγινὸ Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ τῆς αὐγῆς, ὁ τῆς πρωίας καθόλου, πρωινὸς πολ-
λαχ.: Περίπατος αὐγινός. Δροσιὰ-ψύχρα αὐγινή. Λουλούδι αὐ-
γινό. Ὁρεα αὐγινὲς πολλαχ. Αὐγινὴ προσευχὴ (ἡ πρωινὴ ἀκο-
λουθία τῆς ἐκκλησίας) Σίφν. Αὐγινὴ στάλα δροσιὰ ΓΜαρ-
κορ. Μικρὰ ταξίδ. 109. Αὐγινὰ στοιχεῖα ΑΚαρκαβίτσ. Ζη-
τιάν. 119 || Φρ. Τ' ἄστρο τ' αὐγινὸ (ὁ ἑωσφόρος, συνών. αὐ-
γερινός 2) Νάξ. Αὐγινὸς αὐγινὸς μᾶς ἤρτες (λίαν πρωὶ ἡλ-
θες) Ἀθῆν. || Παροιμ. Ἐγὼ εἶμαι σημερινὸς τδ' αὐγινὸς (εἶ-
μαι προσωρινός, ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἀ-
πομακρυνθῇ ἢ ὁπωσδήποτε νὰ ἐκλείψῃ) Κύπρ. || Ποιήμ.

Κι ἀναφρουμάζουν τ' ἄλογα καὶ χλιμιντροῦν καὶ διώχνουν
τὴ σιγαλὰ τὴν αὐγινὴ π' ἀναγαλλιάζει ὁ κόσμος

ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 8.

Οὔτε τ' ἀπόσπερ' νὰ ἀηδονάκι | οὔτε καὶ τ' αὐγινὰ πουλλὰ
ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 24. Συνών. αὐγερινός 1,
*αὐγισινός. 2) Θηλ. καὶ οὐδ. οὐσ., ἡ αὐγὴ, ἡ πρωία
πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: Ξημέρωναν αὐγινὲς ποῦ ὁ ἥλιος δὲν
ἐβγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα ΓΞενοπ. Ἀναδυομέν. 159. || Ἄσμ.

Πρικὴ, πρικὴ καμπάνα σημαίνει τὸ βγινὸ,

πρικὴ τὴ μεσημέρα, πρικὴ τὸ σπερινὸ

(πρικὴ=θλιβερχή, μελαγχολικὴ) Ἀπουλ. || Ποιήμ.

Αὐτοῦ περνῶ σπαράζοντας κάθε αὐγινὴ καὶ δεῖλι

καὶ καίω τὴν κάθε ἐλπίδα μου σὰν ἔρημο καντήλι

ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 98.

Καὶ τ' αὐγινὸ σὰ λειώνουν τὰ σκοτάδια

τὸ λυτρωμό σου πρὸ θὰ διαλαλῇ

ΜΤσιριμώκ. Δεκάστ. 39. 3) Οὐδ. οὐσ., εἰς τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴν γλώσσῃ ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ.) Συνών. αὐγὴ 2, αὐγικὸ 1.

* **αὐγισινός** ἐπίθ. αὐγεσινός Πελοπν. (Βρέσθ. Μα-
ζαΐκ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αὐγισι καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Αὐγινός 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γάλα αὐγεσινὸ (τὸ ἀμελγό-
μενον τὴν πρωίαν) Μαζαΐκ.

αὐγισμα τό, Πόντ. (Οἶν.) αὐγισμαν Πόντ. (Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐγίζω.

Λεύκανσις, κάθαρσις, ἀπόπλυσις ἐνθ' ἄν.: Τ' αὐγισμαν
τῇ λωματί' - τῇ σκευί' κττ. (τοῦ ἐνδύματος, τοῦ σκεύους).

αὐγίτης ὁ, Μακεδ. (Κολινδρ.) αὐγίτες Πόντ. (Κο-
τύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) αὐγίτας
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

1) Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ ἑωσφόρος Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Αὐγίτες
ἐξῆβεν-ἐφάνθεν Τραπ. Τὸ λίβ' ἐδκέπασεν τὸν αὐγίτην (τὸ
σύννεφο ἐκάλυψε τὸν ἑωσφόρον) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ὁ πρόσωπο σ' ἦλεν ὁμάζ', τ' ὁμμάτᾱ σ' τὸν αὐγίτην
Σταυρ.

Ἐσὺ ὁμάεις τὸν ἥλιον, τ' ὁμμάτᾱ σ' τὸν αὐγίτην,

ἐκαψες καὶ ν-ἐμάντσες με, νὰ μὴ πᾶς 'ς σὸ Σταυρίτην

(Σταυρίτες=Σεπτέμβριος) Κρώμν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον
Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης.

2) Μεταφ. ὁ τὴν αὐγὴν ἐγειρόμενος Πόντ. (Οἶν.) 3)
Εἶδος μύκητος Μακεδ. (Κολινδρ.)

αὐγίτσα ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ. Μέτρ.) Κάρπ. Κε-
φαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) κ.ά. βγίτσα
Καππ. (Φάρας.) εὔίτσα Καππ. (Σινασσ. Φάρας.) εὔί-
τσα Καππ. (Φάρας.) αὔίτσα Καππ. (Φάρας.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐγή. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Αὐγή, πρωία ἔνθ' ἀν.: Αὐριο τὴν αὐγίτσα Κεφαλλ. Τὴν αὐγίτσα πῆγε τὸ παιδί μετὰ τὰ βόδια Κορινθ. || Ἄσμ.

Μετὰν αὐγίτσα ὄξω βγῆκα, | σὲ στενὸ σοκάκι βῆκα Κρήτ.

Καλὴν μέρα σας, καλὴν αὐγίτσα σας,

ἦρθε Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βάρια

Θράκ. (Μάλαρο.) Συνών. αὐγούλλα. 2) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὴν αὐγὴν Ἡπ. Θράκ. (Μέτρο. Τσακίλ.) Καππ. (Φάρασ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Γυρίζ'νε τὰ βράδια 'ς τὸ σπὶτ' καὶ τὸ πουρνὸ αὐγίτσα ξαναπαγαίν'νε Μέτρο. Σηκῶν'μασσε αὐγίτσα καὶ παγαίν'με 'ς τὰ δεμάτια Τσακίλ. Βγήκαμε αὐγίτσα ἀπ' τὸ σπὶτι αὐτόθι. || Ἄσμ.

Αὐγίτ' αὐγίτσα κίνησα κρυφὰ ἀπ' τὰ γονικά μου Ἡπ.

Αὐγίτ' αὐγίτσα σ'κώνουμαι ὁ δόλιος ἀπ' τὸν ὕπνο Καλάβρυτ. Συνών. αὐγή 1β.

αὐγόπουρνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. αὐόπουρνα Καππ. (Σίλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐγή καὶ πουρνό, δι' ὃ ἰδ. πρωινός. Λίαν πρωί, πρωί πρωί. Συνών. σὺναυγα.

αὐγὸς ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή. Διὰ τὸν σχηματισμὸν καθ' ὃν καὶ κάστανο - κασιανός, λιβάνι - λιβανός, μέλισσα - μελισσός κττ. ἰδ. ΙΒαλαβάν. ἐν Ἀρχ. Συλλ. Κοραῆ 183.

Λαμπρός, λευκός, καθαρός: Αὐγὸν παννὶν Κερασ. || Ἄσμ.

Τρί' ἄστρα αὐγὰ εἶδα ψηλὰ 'ς τὰ ἐπουράνῃ, τό 'ναν πολλὰ αὐγὸν ἔτον, ἐθά'να, κόρ', ἐὺ εἶσαι

Πόντ. Τοῦ οὐδ. αὐγὸ συνών. αὐγέαριν.

αὐγοσῆκωμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. αὐγοσηκώνω.

Τὸ νὰ ἀφυπνίζεται τις λίαν πρωί.

αὐγοσηκῶνω ἀμάρτ. Μέσ. αὐγοσηκῶνομαι. Κάρπ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή καὶ τοῦ ρ. σηκῶνω.

Μέσ. ἀφυπνίζομαι. ἐγείρομαι πολὺ πρωί. Συνών. τῆς μετοχ. αὐγοσηκωμένος τὸ ἐπίθ. αὐγοσηκώτος 1.

αὐγοσηκώτος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή καὶ τοῦ ἐπιθ. σηκώτος < σηκῶνω.

1) Ὁ ἐγειρόμενος, ὁ ἀφυπνιζόμενος λίαν πρωί Κύθν. Συνών. αὐγοσηκωμένος (ἰδ. αὐγοσηκώνω). 2) Ὁ ἀπὸ πρωίας ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του, φιλόπονος, ἄοκνος Ἰων. (Κρήν.)

αὐγούλλα ἡ, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐγή διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Αὐγή, πρωία: Γλυκοχαράζ' ἡ αὐγούλλα. Σηκῶνομαι-φεύγω τὴν αὐγούλλα κοιν. || Γνωμ.

Ἡ-ρ-αὐγούλλα θὰ-ν-τὸ δείξῃ | τίνους μάννα θεὰ λείψῃ Πελοπν. (Λογγ.) || Ἄσμ.

Κοιμήσου, ἀγάπη μου γλυκειά, καὶ θὰ 'ρθῇ ἡ αὐγούλλα νὰ τραγουδήσουν τὰ πουλλὰ καὶ θὰ σοῦ στείλουν γιούλια Ἰων. (Σμύρν.)

Τάχα καὶ δὲν περπάτηξα τὴ νύχτα μετὰ φεγγάρι καὶ τὴν αὐγούλλα μετὰ δροσιὰ σὰν ἄξιον παλληκάρη;

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)—Ποίημ.

Ξανθούλλα κόρη ντροπαλή καὶ μικροκαμωμένη εἶν' ἡ αὐγούλλα ἡ ροδαλή ἡ μοσχαναθρεμμένη

ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ. 71. Συνών. αὐγίτσα 1.

αὐγουσταγκαλεζάζω ἀμάρτ. ἀουστογκαλεζάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὐγουστος καὶ τοῦ ρ. ἀγκαλεζάζω.

Ἐναγκαλίζομαι, συνέρχομαι ἐρωτικῶς μετὰ τῆς γυναικὸς τὸν Αὐγουστον μῆνα: Παροιμ. Ἀουστογκάλεζε, μοναχοθέριζε (ὅτι ἡ κατ' Αὐγουστον συντελούμενη σύλληψις ἐπάγεται τὴν κατὰ τὸ θέρος ἀπασχόλησιν τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νεογνοῦ, ἡ ὁποία κατ' ἀνάγκην ἀφίνει μόνον τὸν σύζυγον εἰς τὸν θερισμόν).

αὐγουστάπι τό, ἀμάρτ. ἀγουστάπ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὐγουστος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

Ἀπίδιον ὠριμάζον κατ' Αὐγουστον μῆνα. Συνών. αὐγουστάπιδο, αὐγουστέλλα 1, αὐγουστέλλι 1.

αὐγουσταπιδεῖ ἡ, Πελοπν. (Μάν. Παππούλ. Πύλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὐγουστος καὶ ἀπιδεῖ ἡ ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστάπιδο.

Ἀπιδεῖα τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ὠριμάζει κατ' Αὐγουστον. Συνών. αὐγουσταχλαδεῖ, αὐγουστιεῖ 2.

αὐγουστάπιδο τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Παππούλ. Τριφυλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὐγουστος καὶ ἀπίδι.

Αὐγουστάπι, ὁ ἰδ.

αὐγουσταχλαδεῖ ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀουσταχλαδεῖ Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὐγουστος καὶ ἀχλαδεῖ.

Αὐγουσταπιδεῖ, ὁ ἰδ.

αὐγουστέλλα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀγουστέλλα Κεφαλλ. ἀχτέλλα Ἰμβρ. ἀχτάλλα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστέλλι κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Αὐγουστάπι, ὁ ἰδ., Ἰμβρ. 2) Τὸ κατ' Αὐγουστον δεῦτερον σῦκον τῆς βουσκῆς Κεφαλλ. Συνών. αὐγουστέλλι 2. [**]

αὐγουστέλλι τό, Ἰθάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὐγουστος καὶ τῆς καταλ. -έλλι.

1) Αὐγουστάπι, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Μῆλ. 2) Αὐγουστέλλα 2, ὁ ἰδ., Ἰθάκ. 3) Τὸ πτηνὸν χηναλώπηξ ἡ Αἰγυπτία (chenalopez Aegyptiaca). Συνών. πάπια τῆς Αἰγύπτου. [**]

αὐγουστελλίδι τό, ἀμάρτ. αὐγουστολλίδι Ζάκ. Ἰθάκ. ἀγουστολλίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουστολλίδι Ἰθάκ. Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστέλλι καὶ τῆς καταλ. -ίδι. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ αὐγουστολλίδι ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ε διὰ τοῦ ο ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν συνδετικοῦ φωνήεντος.

Εἶδος σταφυλῆς μικρᾶς καὶ λευκῆς ἡ ὁποία ὠριμάζει κατ' Αὐγουστον. Πβ. *αὐγουστήσιν 2, αὐγουστιανός, αὐγουστιάτης, αὐγουστιάτικος.

* αὐγουστήσιν ἐπίθ. οὐδ. ἀγουσιέσ' Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀγουσιέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Αὐγουστος καὶ τῆς καταλ. -ήσιος -ήσιν.

1) Ὁ κατ' Αὐγουστον γεννηθεὶς Πόντ. (Ὁφ.): Ἐγὼ ἀγουσιέσ' εἶμαι. 2) Οὐσ., εἶδος σταφυλῆς ὠριμαζούσης κατ' Αὐγουστον Πόντ. (Χαλδ. Σάντ. κ.ά.) Πβ. αὐγουστέλλιδι.

αὐγουστιεῖ ἡ, ἀμάρτ. ἀγουσιεῖ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὐγουστος καὶ τῆς καταλ. -εῖα ὡς καὶ μοῦστος-μουσιεῖ, χρόνος-χρονεῖα κττ.

1) Ὁ μὴν Αὐγουστος ὡς χρονικὸν σύνολον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μπῆκ' ἡ ἀγουσιεῖ. Γιῶ'καν τὰ σταφύλια, ἀγουσιεῖ εἶνι τῶρα. Θὰ σὶ πᾶρ' ἡ ἀγουσιεῖ μέσα (δὲν θὰ τελειώσῃς πρὸ τοῦ Αὐγούστου). β) Καιρὸς καλοκαιρινὸς Στερελλ.